

Bilag 6.

Til Landstingets Retsplejeudvalg.

I det for Tiden behandlede Forslag til Ændringer i Retsplejeloven tillader undertegnede Udvalg for de i Lovens § 1031 omhandlede Sagførere sig herved ærbødigt og indtrængende at andrage om, at der maa blive genindsat en Bestemmelse gaaende ud paa, at de nævnte Sagførere faar Adgang til at erhverve Beskikkelse som Landsretssagførere og dermed til at betegne sig som saadanne.

Andragendet er flere Gange tidligere fremsat for den høje Lovgivningsmagt og i det væsentlige begrundet med, at Erfaringen siden den nye Retsplejeordnings Indførelse i 1919 i stedse stigende Grad har vist, at den os ved Rpl. § 1031 hjemlede Møderet for Landsretterne er blevet illusorisk, fordi Befolkningen — saa længe der eksisterer forskellige Kategorier af Sagførere med forskellig Møderet (for Højesteret, Landsret og Underret) og dertil svarende Betegnelser — ikke har anden *praktisk Vejledning* end den officielle Betegnelse og derfor — navnlig efterhaanden som Antallet af Landsretssagførere voksede — har faaet den Opfattelse, at kun disse, og ikke vi, er berettigede til at møde for Landsret.

Vort Andragende og dets Begrundelse har for saa vidt ogsaa fundet Anerkendelse og Medhold, i hvilken Henseende vi skal tillade os at henvise til:

- at Justitsministeren havde optaget den ønskede Bestemmelse i det i Rigsdagssamlingen 1930—31 forelagte Lovforslag;
- at det af Justitsministeriet under 7. Juni 1929 nedsatte Udvalg *enstemmigt* havde indstillet Forslag herom, jfr. Lovforslagets Bilag 2, S. 163—164;
- at Folketinget allerede i Rigsdagssamlingen 1928—29 med stor Majoritet (77 St. mod 13) havde vedtaget et i Princippet tilsvarende Forslag;
- at det staaende Retsplejeudvalg i sin Erklæring af 3. December 1928 — se Folketingets Forhandlinger 1928—29 Blad Nr. 96, S. 9—10 — har ydet Forslaget Tilslutning; og
- at Sagførerraadet i sin Skrivelse af 27. Oktober 1928 — se Folketingets Betænkning af 10. December 1928, S. 82—83 — med fuld Enstemmighed har fremsat tilsvarende Forslag. —

Ved Behandlingen af det nu af Folketinget vedtagne Retsplejeændringsforslag er den paagældende Bestemmelse imidlertid gaaet ud, og Grunden dertil fremgaar allerede af Folketingsudvalgets Betænkning af 26. Marts 1931, S. 3, hvor det hedder:

„Hele Udvalget er enig i, at der for Fremtiden bør indføres en tvungen Fællesbetegnelse for alle Sagførere, at denne Betegnelse bør være „Sagfører“, og at der herefter ikke er tilstrækkelig Grund til at give Overretssagførere og de saakaldte § 1031-Sagførere — der har Mødeberettigelse for Landsret — Ret til at betegne sig som Landsretssagførere, idet man bør bestræbe sig for hurtigst muligt at opnaa Ensartethed i Betegnelsen.“

Da det ifølge det vedtagne Forslag formentlig ikke er Hensigten at gøre Fællesbetegnelsen „Sagfører“ obligatorisk — ej heller indenfor en kortere Aarrække —, overser den anførte Begrundelse imidlertid:

- at der i en meget lang Fremtid vil vedblive at eksistere et stort Antal Sagførere med Betegnelsen „Landsretssagfører“, nemlig alle de, der siden 1919 har erhvervet Beskikkelse som saadanne, altsaa de yngste;
- at Befolkningen — der ikke har anden praktisk Rettesnor end Betegnelsen — i lige saa lang Tid vil være vildledet (i Stedet for vejledet) med Hensyn til, hvilke Sagførere der har Møderet for Landsret, til stor Skade for os;